

Rigsdagstidende

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 239.

Anden Session.

87de Møde.

Mandagen den 3die Marts.

(Fortsat).

Blechingberg (fortsat): Det er ligeledes under Behandlingen af disse forskellige Poster i det andet Thing gjentagende fra Ordførerens Side erkjendt, at det var et åbent Spørgsmaal i Forhold til Rigsdagen, hvorledes der, naar Vacance indtraadte, skulde forholdes med disse Embeders fremtidige Behandling og med Hensyn til Gagerne for dem, at altsaa Loven virkelig skal mene noget andet, end hvad den har sagt. Det anseer jeg nu i Almindelighed for at være en stor Feil ved en Lov, at den siger noget andet, end den mener, og jeg synes, da dette ikke blot er skeet i den förrige Finantslov, men er gaaet over i den nærværende, at det kunde være paa Tiden, at Landstinget rakte Haanden til at gjøre Forandring i den Henseende og indbragte andre Redactioner af de Bestemmelser, hvorom her er Tale, i Loven. Det meget ærede Udvalg har vel i sin Betænkning berørt dette Punkt, men dog meent, at man kunde lade det berøve til næste Finantslov. Jeg mener nu, at det er bedre at gjøre det i den nærværende. Naar da Spørgsmaalet er om, hvorledes man skulde affatte de omhandlede Bestemmelser i Loven, er en anden Affattelse bragt i Forslag fra det ærede Udvalgs Side. Jeg har ved den at erindre, deels at, naar det deri hedder: „ved indtrædende Vacance bliver det ved Lov at bestemme“ o. s. v., er dette maaskee mindre correct, idet Bestemmelsen dog vel nærmest skulde skee gjennem Finantsloven, men Affattelsen tyder paa en særlig Lov, deels skal jeg henstille til Dverveielse, om det ikke var rigtigst, at Affattelsen knyttedes til Gagerne og ikke til selve de paagældende Poster, idet det er Gagen,

med Hensyn til hvilken Myndigheden hviler i Rigsdagens Haand, hvorimod Besættelsen af Posterne hviler i Kongens Haand. Det turde være rigtigst, at alle disse Bestemmelser gik ud af Loven; jeg veed ikke, hvad de skulle i Loven, og allermindst, naar denne slutter med den Reservation, der findes i den 28de Paragraph, angaaende deels Fortiden, deels Fremtiden. Men, skulle de være i Loven, synes det mig dog, at det var bedst, at de affattedes saaledes, at de udtalte, hvad de skulle udtale, og jeg vil da henstille til det meget ærede Udvalg som en Redaction, jeg vil sætte ved Siden af dets, om ikke Bestemmelsen kunde formuleres derhen, at ved Vacance afgjøres det, om de paagældende Gager skulle bortfalde.

En anden Betragtning, som jeg vil tillade mig ligeledes at bringe under Dverveielse, navnlig af det ærede Udvalg, er, hvad Udvalget dömmet om en Bestemmelse, som den i 1ste Passus af § 23, som gjennem 2½ Linie resumerer en Mængde Bestemmelser i foregaaende Finantslov. Jeg veed ikke, hvorvidt denne Bestemmelse er nødvendig, naar deels henføres til 2den Passus af § 28, der indeholder en Forbeholdenhed med Hensyn til Gagens Bestemmelse i nærværende Lov, og deels til den Indflydelse paa Regjeringens Fremgangsmaade, som Indførelsen af en saadan Bestemmelse i en foregaaende Finantslov nødvendigviis maag udoe. Men, hvad der i alt Fald stiller sig klart for mig, er, at, naar man forelægger Rigsdagen disse 2½ Linie i § 23, er det saare vanskeligt at have det klart for sin Tanke, hvad man egentlig stemmer over. —

Det var en meget vidtloftig Finantslov for afvigte Aar med alle dens Underbilag, og man maatte gjenemgaae hele denne Lov fra Begyndelsen til Enden, for at faae et klart Billede af hvad man stemmer for i det 1ste